

Stiftelse have benyttet Finansministeriet til at kontrollere, at alt ved Laanets Realisation gik redeligt og ordentligt til. Ingen af disse naturlige Forsigtighedsregler vilde have kostet den højtærede Statsminister mindste Anstrengelse.

De næste Begivenheder, som burde have manet Landets Finansleder til den yderste Agtpaagivenhed overfor Landmandsbanken, var Bankens Stilling til den sammenbrudte Diskontobank, dens Overtagelse af Den private Laanebank og endelig dens Aarsregnskab. Ved den førstnævnte Lejlighed, Diskontobankens Rekonstruktion, var den højtærede Finansminister blevet advaret; og ved Laanebankens Overtagelse blev han yderligere advaret af københavnske Bankautoriteter, ligesom han selv overfor disse ytrede sin Ængstelse for Landmandsbanken. Ikke desto mindre gav Finansministeren Regeringens Godkendelse til, at Laanebanken overtoges af Landmandsbanken, eftersom der ifølge Banklovens § 4 kræves en Godkendelse af Regeringen.

Den fjerde store Forsømmelse fra den højtærede Finansministers Side var, at han trods alt det foregaaede alligevel udnævnte Glückstadt til Danmarks førstedelegerede ved Finanskonferencen i Genua. Paa Baggrund af samtlige de stedfundne Begivenheder havde det været den højtærede Statsministers simple Pligt ikke at udnævne Glückstadt til dette Hverv, men at følge ham med den mest aarvaagne Skepsis. Og hvad sker der saa? Der sker dette, at i Slutningen af Maj, altsaa kort efter Glückstadts Hjemkomst fra Genua, ser den højtærede Regering sig efter lang Tøven og Vaklen nødt til at lade Bankinspektøren undersøge Landmandsbanken. Ifølge Handelsministerens Instruks for Bankinspektionen skal Bankinspektøren jo paase, at Banklovens Bestemmelser, bl. a. om Erhvervelse og Belaaning af egne Aktier, er opfyldt, at de ikke maa finde Sted til et større samlet Paalydende end 10 pCt af den indbetalte Kapital. Paragraf for Paragraf giver Bankloven Bestemmelser for Bankernes Forhold, som det er Bankinspektørens Pligt at paase bliver overholdt; og sluttelig bestemmer den, at Bankinspektionen skal undersøge Bankens Virkemaade og Forhold, hvorved der ikke af Bankerne maa forholdes Bankinspektionen nogen Oplysning.

Hvad der ifølge Højesteretsdommen i Landmandsbanksagen kan forlanges af Agtpaagivenhed med Hensyn til Bankens Stilling fra Direktionens og Bestyrelsens Side,

maa selvfølgelig ogsaa kunne forlanges af den kongelige Embedsmand, der paa Statens og Publikums Vegne af Regeringen beordres til at undersøge Banken, saa meget mere som Banken ikke maa forholde ham nogen Oplysning. Det er, efter hvad der vides om Landmandsbankens sande Stilling, aldeles utvivlsomt, at Hr. Green ved sin Undersøgelse hurtigt maa være blevet klar paa, at Landmandsbankens Forhold var forfærdende og paa visse Punkter i Strid med Bankloven, samt at han, saaledes som det var hans Pligt, snarest maa have underrettet Regeringen derom; ellers vilde Hr. Green have begaaet en saa grov Pligtforsømmelse, at hans ekstraordinære Avancement til Nationalbankdirektør vilde tage sig endnu mere uheldigt ud, end det nu er Tilfældet. Det vides, at Hr. Green den 9. Juli meddelte Hr. Bülow, at Banklovens Bestemmelser om egne Aktier var overtraadt; og det turde være utænkeligt, at han ikke før Afgivelsen af sin samlede endelige Beretning skulde have underrettet sin Ministerchef om Bankens retsstridige Forhold. At Hr. Green har undersøgt indgaaende og underrettet Handelsministeren i Tide, kan der neppe være Tvivl om, at dømme efter hans egne Udtalelser. Paa Landmandsbankens Generalforsamling den 6. Oktober 1922 imødegik nemlig Hr. Green meget skarpt Overformynder Friis's Fremstilling og Vurdering af Resultatet af Bankinspektørens Undersøgelse. Ifølge Dagspressens Referat udtalte Hr. Green sig saaledes: „Jeg kan ikke tillade, at en enkelt Ting, som er sagt, skal staa uimodsaet hen, nemlig den Betragtning, der kom frem, først i den Redegørelse, som Bestyrelsens Næstformand oplæste, og dernæst i meget stærkere Form fra Bankraadets Formand, Admiral Richelieu. Det angaar den Opgørelse, som jeg har foretaget, hvorved Tabet opgjordes til 144 Mill. Kr. Overformynderen sagde dér, at det var en Opgørelse, som var foretaget med en hurtig Realisation af Bankens Værdier for Øje. Jeg har netop Gang paa Gang under de Forhandlinger, der har været ført, og i Skrivelser gjort opmærksom paa, at det vilde være ganske forkert at foretage en saadan Opgørelse af levende Værdier med en Realisation for Øje; og det er ogsaa det modsatte, der er sket. Der er for søgt at tage alle de Hensyn til, at det var levende Værdier, som det var muligt at tage; og der er taget varsomt i den Udstrækning, man kan gøre det,